

MATKA KOSTÍ

arg o

ILARIA TUTI

MATKA KOSTÍ

ILARIA TUTI

Z italského originálu *Madre d'ossa*
vydaného nakladatelstvím Longanesi
v Miláně v roce 2023 přeložila Helena Lergetporer.
Obálku navrhl Erik Osvald.
Grafická úprava a sazba Karel Koutský.
Odpovědná redaktorka Veronika Chaloupková.
Jazyková redakce Tereza Kodlová.
Technická redaktorka Saša Švolíková.
Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz, argo@argo.cz,
v roce 2025 jako svou 5 850. publikaci.
Vytiskla tiskárna Akcent.
Vydání první.

ISBN 978-80- 257-4747-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: KOSMAS s.r.o. Za Halami 877
252 62 Horoměřice
tel: 226 519 383.
e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

1

Jezero Cornino připomínalo duhovku, uprostřed temnou a podél břehů křišťálově průzračnou. V objetí lesů podzimem vybarvených dočervena se otvíralo v zemi jako oko nějaké pradávné bytosti. Kolem začínalo ponuře svítat, lezavý říjnový opar, hutný jako cukrová vata, byl cítit po nesklizených hroznech tlejících na vinicích a řeřavém popelu v právě prohrábnutých kamnech.

Massimo se zhluboka nadechl. Pokud mu ten neznámý do telefonu říkal pravdu, pak byl tenhle zamlžený ráj pro někoho jiného peklem.

Nad hlavou mu kroužili draví ptáci. Rozpínali svá úctyhodná křídla a létali v soustředných kruzích nízko nad zemí. Upírali zrak na vápencové balvany, které čněly nad vodní hladinou mezi chuchvalci rozpouštějící se mlhy. Ucítili maso, napadlo ho.

Naklonil se přes zábradlí panoramatické vyhlídky na terasovitě upraveném svahu, který pod silnicí obklopoval kotlinu s jezerem, širokou necelých sto padesát metrů, a pokusil se dohlédnout za mlžný závoj. Tichem se neslo jeho těžké oddechování, ačkoli neudělal víc než pár kroků. Snažil se naslouchat všemi smysly a zapojit instinkt, s jehož pomocí se sice ještě nikdy ničeho nedopátral, a přesto mu někdo, osoba, na níž mu velmi záleželo, neustále našeptával, aby se jím řídil.

Zvedl se vítr. Mlha se rozvířila, bílý opar začal postupně řídnout a odhalil opačný břeh.

Massimo pevně sevřel zábradlí. Na skalách někdo byl. Nedomáhal rozeznat přesné obrysy, ale při pohledu na tmavé potůčky stékající až do jezera se mu sevřel žaludek.

Rozběhl se po stezce vedoucí dolů k vodě. Několikrát se dotkl zbraně na svém boku, aby se ujistil, že není naivní hlupák, když se úplně sám narychlo rozjel na tohle opuštěné místo hned poté, co mu anonymní volající oznámil, že kdosi tragicky zemřel. Kontaktoval ho na soukromém čísle.

Doběhl na opačný břeh. Stezka byla čím dál užší a klikatila se mezi holým větrovím a bludnými balvany, které jako by vytvářely úzkou chodbu. Musel dávat dobrý pozor, kam šlape, aby nezakopl o ostré hrany kamenů vyčnívajících z půdy.

Vynořil se na malé mýtině. Jezero bylo po celém obvodu ohrazené dřevěným zábradlím. Skály uvnitř ohrady jako by krvácely. Vylučovaly černou, sraženou krev.

Massimo vytáhl z pouzdra pistoli, namířil ji na temnou siluetu a pomalu k ní postupoval. Možná byl až příliš opatrný, ale zdejší krajina na něho působila zlověstným dojmem a její ponurá atmosféra se přenášela i na něho.

Siluety byly ve skutečnosti dvě. Jedna ležela, na sobě tričko s krátkým rukávem, tvář obrácenou k nebi. Na jedné z bezvládně rozhozených paží Massimo rozeznal hluboký řez, z žil už neprýštila žádná krev.

Nad ní se skláněla druhá silueta.

Z vrcholku vedlejšího balvanu je pozoroval majestátní pták a chvílemi upíral své lačné zlatavé oči na Massima. Ačkoli se to v těchto končinách zdálo absurdní, vypadal jako sup. Neprojevoval žádné známky strachu z lidských bytostí, jen obezřetnost. Zoban měl zatím čistý.

Massimo máchl rukou, aby odlétl, ale na jeho pohyb nezařagoval jen dravec.

Druhá silueta se napřímila a on sebou trhl úlekem.

„Policie!“ vykřikl a držel dotyčného na mušce, vzápětí ale paži s pistolí zase sklonil, protože ho děsilo pomyšlení, že by z ní mohla vyjít rána.

Massimo znal ten tmavomodrý kabát, napjatý v širokých ramenou, a znal i tu nezaměnitelnou rudou kšticí, rozčuchanou po přestálé noci, která nejspíš nebyla jednoduchá.

Teresa Battagliová pomalu otočila hlavu a pohlédla na něho. Obličej měla zamazaný od krve. Klečela a v náručí držela tělo mrtvého mladíka. Vypadalo to, jako by ho chtěla Massimovi předat.

„Pomůžete mi ho odnést?“ žadonila zmateně. „Jinak ho sežerou gryfové.“

2

Massimovi bylo na omdlení. Teresa vstala a nejistě balancovala na skále. Držela se za hlavu, očima těkala z místa na místo. Bylo nad slunce jasné, že vůbec neví, co se děje.

Instinktivně přelezl ohradu, aby na ni nemusel křičet, což by celou situaci ještě zhoršilo. Teresa ho nepoznávala a byla vyděšená: v jejích očích to byl cizí člověk, který se ji pokouší chytit.

Massimo vzal mobil a zatelefonoval Parisimu. Když uslyšel kolegův rozespálý hlas, neztrácel čas vysvětlováním. Jenom rychle zašeptal: „Posílám ti polohu. Okamžitě přijď, je to naléhavý. Nikomu nevolej.“

Její jméno nezmínil. Rozhodnutí sice příslušelo celému týmu, ale Massimo už automaticky zvažoval všechny možnosti, jak ji ze všeho vynechat, a ani jedna z nich nebyla legální. Nikdy by ho nenapadlo, že dokáže překročit hranice svých zásad stejně snadno jako předtím přelezl tu dřevěnou ohradu.

Svlékl si nepromokavý plášť, do kapsy zastrčil mobil, klíče a peněženku, a přehodil ho přes zábradlí. Kdoví, na jakou ošklivou situaci se teď bude muset připravit.

Dobře si zapamatoval slova, která mu kdysi v slzách řekl jeden lékař ohledně Alzheimerovy choroby, kterou Teresa trpěla: pokoušet se vrátit ji zpět do reality a rozumově zdůvodňovat její chování či slova by jen prohloubilo její zmatek a proměnilo by ho

v hněv, zděšení malé holčičky, která se ocitla úplně sama. Musel se naopak naučit, jak ji na téhle strastiplné cestě doprovázet, nic víc. Musel se naučit, jak s ní zacházet, aby nikdy neměla pocit, že dělá něco špatně. Tím lékařem byl Parri, Teresin nejlepší přítel.

„Potřebujete s něčím pomoci, paní?“ zeptal se.

Změřila si ho od hlavy k patě, ale neodpověděla. Massimo ukázal na skály.

„Klouže to tady. Pomůžu vám sejít dolů, chcete? Ale jestli nic nepotřebujete, tak vás přestanu obtěžovat a budu se dál procházet.“

Pohlédla na své zašpiněné boty a potom si prohlížela poškrábané dlaně.

„Chtěla bych dolů, ale nevím jak.“

„Ve dvou to bude určitě lehčí. Dovolíte?“

Po krátkém zaváhání přikývla a Massimo tentokrát zachoval naprostý klid. Uchopil ji za ruce, ukazoval jí, kam stoupnout, nebylo kam spěchat, měl moře času, aby ji dostal zase na břeh. Podobným způsobem se dostali i přes ohradu. Massimo ji vybídl, aby se posadila. Šel namočit kapesník a vrátil se k ní.

„Dovolíte? Otřu vám obličej.“

Jemně jí čistil tvář, ale nevynechal ani jednu šmouhu, protože si byl jistý, že právě ničí důkaz. Jeden z mnoha, které musely být všude kolem a které ti druzí určitě najdou. Ale důkaz čeho?

Upírala oči kamsi za něho. Vypadala vyčerpaně.

„Nechápu, jak jsem se dostala tam nahoru.“

„Všechno v pořádku?“

„Musíme přes něho něco hodit, nebo se vrátí ty ptáci.“

Dívala se na tělo.

„Kdo je to? Znáte ho?“ ptal se Massimo.

„Kdo?“

„Ten kluk.“

Teresa si přejela rukou po čele. Rty se jí chvěly.

„Nevím. Musíme přes něho něco hodit.“

Massimo to nemohl udělat a to byl problém. Uvědomil si, že Teresin kabát je od krve. Problém číslo dvě.

„Umazala jste se. Půjčím vám svůj plášť.“

Pomáhal Terese z kabátu a ona ho nechala, přitom si prohlížela krvavé skvrny, jako by je viděla poprvé. Už k nim natahovala ruku. Massimo ji stačil na poslední chvíli zadržet.

„Ne. Já vám ten kabát vezmu.“

Smotal ho, i když dobře nevěděl, co s ním, a potom jí přes ramena přehodil svůj plášť.

„Počkejte tady.“

Z kapsy džínů vyndal gumové rukavice a natáhl si je. Neměl v úmyslu dotýkat se těla, ne dřív, než Parri provede ohledání, ale opatrnosti není nikdy dost.

Ještě jsi mu nezavolal, připomněl si v duchu. Nezavolal jsi centrálu, neuvědomil jsi kvestora. Pořád to odkládáš.

Odkládání bylo slabé slovo: manipuloval vyšetřování.

Otočil se, aby zkontroloval Teresu. Byla ta tam. Zaklel a vydal se ji hledat. Našel ji po pár krocích, na stezce. Jemně ji vzal kolem ramen a odvedl ji zpátky.

„Zůstaňte sedět. Prosím.“

„Já tu nechci bejt.“

„Brzo půjdeme.“ Nebyla to pravda a Massimo si příliš pozdě uvědomil, že jí zalhal. Doufal, že se ten falešný slib zakrátko neobrátil proti němu.

„Buďte tak hodná a zůstaňte tady. Není tu bezpečno. Hned se vrátím.“

Vzala ho za ruku.

„Nejsme sami. Slyšíš to?“

V Massimovi by se krve nedořezal.

Dřepnul si k ní. „Je tady ještě někdo? V lese?“

Uvědomoval si, že se dívá do naprosto zmatených očí, ale zároveň cítil, že cosi v ní je ve střehu.

Teresa zvedla hlavu.

„Sežerou ho.“

Gryfové, jak je nazvala, dál kroužili kolem. Občas se některý z nich snesl níž a tehdy bylo slyšet jejich křik.

Massimo zvolna dýchal, aby se zbavil úzkosti. Poslal Parisimu hlasovku: „Hele, zábava je v nejlepším, takže se tě nemůžu dočkat.“

Bylo skoro šest ráno. Svět se měl zakrátko probudit ze spánku a pak se pohled na mrtvolu nabídne každému, kdo by se zastavil na vyhlídce na protějším břehu. Problém číslo tři.

Massimo jen nerad nechal Teresu o samotě a vylezl na balkon.

Mladík ležící na zádech byl jednoznačně mrtvý. Už první zběžný pohled nedával Massimovi naději, že by to mohlo být naopak. Voskově bledá kůže, zakalené oči, obě předloktí podélně rozříznutá od zápěstí až k loktům, to všechno svědčilo o životě, který tohle tělo opustil společně s krví, jež zbarvila skálu doruda.

Otočil se a očima hledal Teresu: pořád tam seděla a dívala se na něho.

Massimo se soustředil opět na mrtvolu.

Mohlo mu být kolem dvaceti. Otevřené oči upíral na oblohu. K nehybnému obočí mu spadal pramen hnědých vlasů. Tu noc bylo zatmění měsíce a Massimo si lámal hlavu, jestli byla neproniknutelná okolní tma posledním obrazem, který se vtiskl na sítnici jeho mrtvých očí. Nohy měl bosé, lehké tričko nebylo uprostřed podzimu dostačujícím oděvem. Musel najít boty a zbytek jeho věcí. Na krku měl několik náhrdelníků, jeden

přes druhý, skoro se do sebe zamotaly. Vypadal kvůli tomu jako nějaký kmenový náčelník.

Teresa vstala a zpoza ohrady Massima upřeně pozorovala. Bylo téměř nepředstavitelné, že by ten dřevěný plot před jeho příjezdem dokázala přelézt sama, bez cizí pomoci, ale on zažil její poslední záchvaty. Byl svědkem vulgárních výlevů, věděl, že dokáže zničehonic vyvinout ohromnou sílu, a že nesnese, aby se jí kdokoli postavil do cesty.

„Jak je mu?“ ptala se, přičemž měla na mysli toho mladíka.

Massimo pohlédl na mrtvého. Vypadal jako vosková figurína.

„Mno.“ Víc ze sebe nedokázal vypravit.

Klekl si, přiblížil obličej těsně ke skále a zkontroloval mladíkovo tělo i kalhoty, které měl na sobě, centimetr po centimetru. Přitom si dával pozor, aby všechno, každičká kapka krve zůstalo tak, jak je. Všiml si, že mu z kapsy čouhá peněženka, ale nesahal na ni. Musel počkat na forenzní ohledání. Při tom pomyšlení samým napětím zataľ zuby, ale zároveň si byl jistý, že Teresa Battagliová se nemá čeho bát, že se smrti toho kluka nemá nic společného.

Tak proč se tady vůbec kompromituju?

Musel najít zbraň. Podíval se na opuštěnou silnici, rozhodl se riskovat a zapnul baterku. Jenom na chvíli, ujišťoval se, a jenom tak, aby světelný kužel nikdy nemířil nahoru.

Neobyčejně průzračná voda v jezeře ho ohromila. Listí spadané ze stromů plavalo na vodní hladině, jako by se vznášelo ve vzduchu. Dno mělo sytě tyrkysovou barvu.

Massimo se vyklonil nad hladinu. Ve vodě pod ním se leskla kovová čepel dýky, zhruba dvacet centimetrů dlouhá, která představovala problém číslo čtyři: Massimo nemohl zbraň odnést, ale na cizelované rukojeti mohly být Teresiny otisky. Mož-

ná se snažila mladíka odradit, možná se mu dokonce pokoušela vytrhnout zbraň z ruky.

Vrah by ji vzal s sebou a někam by ji ukryl nebo by ji zahodil daleko odtud. Pokud mu ovšem náhodou nevypadla.

Massimo neměl žádnou jistotu, ale podle toho, jak to kolem vypadalo, usuzoval na sebevraždu. Buď toho kluka někdo omráčil a potom zavraždil, nebo si sám podřezal žíly, protože nikde neviděl stopy po násilí nebo souboji. Nehty byly čisté, kůže na dlaních netknutá. Žádné škrábance ani modřiny, dokonce ani pod stříbrnými náhrdelníky. Množství krve rozlité po skále bylo ohromující, takže si uměl jen těžko představit, že ten mladík zemřel někde jinde a že sem bylo tělo dopraveno teprve potom. Massimo už přihlížel tolika ohledáním, že mohl na základě stříkanců konstatovat, že proudění krve probíhalo nejspíš nepřetržitě. V době, kdy umíral, u něj nikdo nebyl.

Ten kluk se podle všeho jednoduše svlékl, lehl si na skálu a pak se zabil. Rozhodil paže, ruce obrácené dlaněmi vzhůru, prsty s mnoha prsteny vypadaly dokonce uvolněně, a čekal, až zemře pod hvězdnou oblohou, pod měsícem, který se vlivem zatmění zbarvil doruda.

Massimo si prohlížel rysy jeho tváře v rozkvětu mládí a přemýšlel, jestli po ní vůbec stekla nějaká slza. Co měl tenhle zoufalý život společného s Teresou Battagliovou?

Podíval se na hodinky a přemítal, kde trčí Parisi. Stíny se vytrácely a mlha už se docela rozplynula. Jezero bylo i se svým krvavým tajemstvím příliš na očích.

Massimo vzdychl. V rozporu se všemi dosavadními úvahami i morálními překážkami si vyhrnul rukáv a pokusil se dosáhnout na dýku. Průzračnost vodní hladiny ho mátl, zdálo se, že zbraň je blízko, a přitom byla mimo dosah. Rukou se k ní nedostal, takže pokud ji chtěl vytáhnout, musel do vody.

Najednou тихо prořízl nějaký zvuk a on vyskočil tak prudce, že málem upadl. Byl to dětský pláč, ale zoufalý hlásek zněl nepřirozeně, místy kovově, místy zastřeně. Nahrávka. Za okamžik zase utichla.

Massimo přimhouřil oči a pozorně zkoumal každý detail, ruku na rozepnutém pouzdře s pistolí. Bylo to ale zbytečné, protože mu něco říkalo, že ať už se pár kroků odtud schovává kdokoli, stejně ví, o koho jde. Musel to být ten muž, který mu volal, ať se sem okamžitě vypraví.

Nejsme sami, říkala Teresa. Tak to by byl problém číslo pět a vypadalo to, že to bude ten největší ze všech.

Problém, který nezmizí společně s mlhou, a který chce být jako takový brán na vědomí.

Massimo musel dostat Teresu do bezpečí. Otočil se a mimoděk vykřikl. Stála těsně za ním a vztekle se na něj dívala. Vší silou do něho strčila. A on sletěl do vody.

3

Opět jí řekli, ať se posadí, a ona zůstala dřepět na zadku. Nařídili jí, aby neřekla ani slovo, a ona mlčela. Jako by ji drželi v zajetí.

A nedrželi snad?

Mezitím spíš rozzlobeně než zděšeně pozorovala všechno, co se kolem ní děje, přičemž jí neunikl jediný detail.

Jezero vydalo své tajemství hordě zaneprázdněně se tvářících lidí, kteří prošmejdili každý kout. Jejich pohyby, rozkazy, které po sobě štekali mezi stromy, jí připadaly povědomé. Byly jí vlastní. Dlouho tvořily součást jejího každodenního života. Ti lidé byli od policie, jako ona.

Jako ona?

Pohlédla na své barevné boty bez tkaniček. Každá ponožka byla jiná, v takových se chodí do postele, ne do akce. Uspořádání téhle geometrické fantazie narušovala rudá skvrnka, ne větší než slza. Pach krve by dokázala zavětrřit stejně neomylně jako nějaké lesní zvíře, natolik už se prosákla do jejího života.

Policajtka. Možná, že je opravdu od policie, kdo ví. Teď chtěla jen domů, aby si mohla narovnat bolavá záda.

Čas ubíhal a vynucená nečinnost ji dráždila čím dál víc. Podívala se na hodinky, ale nedokázala zjistit, kolik je. Mezitím její pozornost cele upoutalo tikání vteřinové ručičky. Čas. Co je vlastně dneska za den?

Zvedla hlavu k obloze. Poryv větru strhnul z převislých vrbových větví spršku zlatavých listů. S tesklivým ševlením se snášely k zemi a dotýkaly se přitom jejích vlasů a tváře a ona byla zase malá holčička. Jako u vytržení sledovala tančící oblaka, cvrlikající vrabce, kroužící gryfy. Zdálo se jí, jako by ze svých nasycených chřtánů upouštěli do jezera kapky rudého deště, takže její pozornost opět upoutalo tělo ležící na skále jako na oltáři.

Někdo něco změnil. Nevěděla, jak ten výjev vypadal předtím, nebo co na něm bylo jiné, ani kdo ho změnil, ale stalo se to během těch pár okamžiků a důkazem byl Teresin nepříjemný pocit: uspořádání, které její mozek zachytil jako na fotografii, bylo jiné.

Vstala, na jazyku nadávku, kterou zase spolkla, když kolem ní prošly tři postavy zakuklené od hlavy až k patě v bílých kombinézách. Přes obličej měly plastové roušky, v ruce držely kovové kufříky. Co je to tady za cirkus? Byla čím dál zmatenější a se zmatkem rostla i její frustrace. Postavy na ni zíraly a to se jí nelíbilo.

„Kašpaři!“ obořila se na ně.

Viděla, jak si ty postavy mezi sebou vyměnily významný pohled, úplně stejně jako to obvykle dělávali chlapi, když ona, jediná ženská v týmu, něco řekla a prolomila tak ticho, které po jejím příchodu náhle zavládlo.

Teď si vzpomněla. Její práce, rutina na kvestuře, problémy s kolegy. Ale tyhle neznala. Možná byli z jiného týmu.

Pár kroků od bílých kombinéz stál nějaký kluk s fotoaparátem a v policejní bundě, který ji s úsměvem zdravil.

„Paní komisařko!“

Zatmělo se jí před očima a zaječela na něho: „Di do hajzlu!“

Ona se tou komisařkou dřív nebo později stane a potom si z ní konečně přestanou utahovat jenom proto, že je ženská a je schopná a vši silou se pokouší vystoupat po žebříčku té jejich hierarchie. Kdyby se ji jen Albert nesnažil u každé příležitosti znemožnit, kdyby jen...

„Kolegyně!“

To řekla nějaká ženská, taky oblečená do policejní bundy, a dívala se jí přitom do očí. Nejradši by se jí zeptala, co tady dělá další ženská, ale to slovo ji zmátlo. Rozhlédla se kolem.

„Jaká kolegyně?“ zeptala se, ale nikdo už si jí nevšímal, dokonce ani ten týpek, co vytřeštil oči, když ho poslala někam.

Opatrně se zase posadila. Necítila se bezpečně. Srdce jí bilo jako splašené. Při první příležitosti musí utéct.

Jenomže zanedlouho její pozornost upoutaly kamínky na stezce. Musela je srovnat, přetočit čas zpátky a seřadit to, co se stalo, zase pěkně popořádku. Pořádek, to bylo to jediné, co jí dávalo pocit bezpečí.

Pečlivě vybírala kamínky, začínala je skládat vedle sebe a vytvářet tak obraz toho, co si pamatovala. Vzpomínky jsou jako podzimní listí, napadlo ji. Prchavé, lehké a mrtvé.

Kolem procházeli další lidi a šlapali po jejích vzpomínkách. Ani ji nepozdravili, nějaká ženská, která se v předklonu pokoušela odolávat plynutí času, je nezajímala. Jednoho po druhém proklela. To, co říkala, přicházelo poslední dobou hlavně od srdce, řízeno intuicí, neovladatelnými impulzy.

Tady už pro ni nic zajímavého nebylo. V hlavě se jí znovu vynořila myšlenka na útěk. Vstala a rychle vyrazila, ale někdo se do ní zavěsil.

„Dělejte jakoby nic. Dělejte jakoby nic.“

Vypadalo to, že tenhle cucák je z celé té situace ještě zmatečnější než ona. Teresa se mu marně pokoušela vykroutit.

„Kdo vůbec seš? Co ode mě chceš?“

„To jsem já, Parisi,“ odpověděl jí trpělivým, ale monotónním hlasem někoho, kdo už tahle slova mockrát opakoval.

„Nesahej na mě.“

„Teď se v klidu posadíme, pěkně spolu.“

„Já s tebou nikam nejdu.“

Zastavil se, ale nepouštěl ji.

„Podívejte se na mě. Podívejte se na mě, prosím vás. Já vím, že jste vyděšená, ale musíte mi věřit.“ Ukázal bradou na chlápka, kterého strčila do jezera a který se opodál radil s bílými kombinézami. „Musíte nám věřit.“

Prohlížela si jeho tvář. Oči vypadaly přívětivě a z jeho mírného tónu byla cítit upřímná starost, ale to nic neznamenalo. Ze zkušenosti věděla, že za milým vystupováním se může skrývat nesmírná brutalita.

„Ty se jmenuješ Parisi?“

„Jo.“

„Tak di do prdele, Parisi!“

Sklonil hlavu, jako by mu najednou hrozně ztěžkla, a usmál se.

„Tak fajn. Trochu se projdeme, dál od ostatních.“

„Děte všichni do prdele: ty, policie i ta mrtvola.“

„Proč ta mrtvola?“

„Co já vím?“ Zacloumala rukou, aby se osvobodila z jeho sevření, ale on nepovolil. Nemačkal jí paži, jenom ji vedl dál. Krátce se zasmál, ale nebylo v tom nic veselého. Zapálil si cigaretu. „Když takhle vyvádíte, šéfe, tak mě občas napadá, kde se schováváte. V jakým světě právě jste.“

Ohromilo ji, jak ztrápeně se ten mladík tváří. Mluvil, jako by ji znal a jako by mu na ní záleželo. Nejradši by se rozbřečela, ale místo toho ho požádala, aby jí dal šluka. Trochu překvapeně jí podal cigaretu.